

til Fængselselskabet, som uden Tvivl anvender Pengene vel, men ikke betaler dem netop til de Fanger, hvis Renter de ere. Den daværende Justitsministers Udtalelser forekom mig vel ikke ganske klare og konsekvente, men jeg forstod ham dog saaledes, at jeg kunde vente, naar Finansloven kom for til Efteraaret, derpaa at finde et Forslag, derom. Et saadant Forslag findes imidlertid ikke. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til det højtærede Finansudvalg at se med Velvilje paa denne Sag, som jeg saaledes fremdrog i Fjor og atter i Aar har tilladt mig at fremdrage.

Bjerre: Jeg beder ærede Medlemmer undskyldte, at jeg lægger Beslag paa deres Opmærksomhed paa dette Tidspunkt og efter en saa udmærket Tale som den, den ærede sidste Taler nu holdt. Der er fra flere Taleres Side fremsat Bemærkninger om, hvorvidt der er et stort eller lille Overskud paa Finansloven, og om, hvorledes Overskuddet skulde anvendes, og hvorledes Posteringen skulde være. Jeg skal ikke komme ind paa alt dette, men jeg vil henstille til Tinget og særlig til Finansudvalgets Medlemmer at huske paa, at der Aar efter Aar absolut vil kræves større og større Bevillinger til Jærnbanevæsenets og i det hele Kommunikationsmidlernes Udvikling. Jeg tror derfor ikke, at vi bør regne med, at naar vi nu i nogle Aar have anvendt ekstraordinære Summer, have vi gjort nok. Der vil sikkert Aar efter Aar kræves Bevillinger til ny Jærnbaner og til Udvidelser baade her og der. Det er jo aldeles sikkert, — det indrømmes fra alle Sider — at Jærnbanevæsenets Udvikling har været forsømt. Om det er af politiske Grunde eller af andre Grunde, skal jeg ikke komme ind paa, men det har været forsømt, det var lige ved at køre fast, og der skal derfor nu store Summer til. Nu maa de Herrer, selv om de synes, at Summerne ere store, ikke vige tilbage og sige: Det er for store Beløb, vi have ikke Raad til det. Jeg tror snarere, at vi kunne sige, at vi have ikke Raad til at lade være. Er der noget, der kan hjælpe Udviklingen frem og hjælpe en Forretning til at blive produktiv, er det den Omstændighed, at Omkostningerne blive mindre. Navnlig for Landbrugets Vedkommende spiller det den allerstørste Rolle, at vi ikke have for langt at køre, altsaa, at der bliver anlagt flere Baner, og at Befordringen sker hurtig og billig og ikke hindres her og der. Vor Tids Landbrug er saaledes indrettet,

at det ikke kan nytte, at man bruger sine egne Varer. Tværtimod maa vort Landbrug, det rationelle, det moderne Landbrug mere og mere gaa ud paa at handle, skifte og omsætte, og det fører til, at det stadig skal bruge Stationen og Jærnbanen. Vognladning paa Vognladning skal afgaa eller afhentes. Med andre Ord: Vi ere nødt til at skaffe det billigst mulige Raamateriale og levere den størst mulige Mængde og de finest mulige Varer. Naar Forholdet er dette, skulle vi stadig til Jærnbanen. I Fjor bebrejdede jeg den Minister, som da havde Jærnbanen under sig, og andre — maaske ogsaa Rigsdagen — at man ikke havde haft Fremsyn nok paa dette Omraade. I Fjor spurgte vi den afgaaede Minister, hvad man nu vilde gøre, hvilke Arbejder der laa for lige straks. Vi fik saa den vældig store Oversigt, som de Herrer kende, til Masser af Millioner. Nu maa jeg for mit Vedkommende sige, at det er selvfølgelig ikke noget, man lige paa en Gang kan gennemføre, og jeg er heller ikke saa nøje inde i disse Sager, at jeg kan sige, at det akkurat skal gøres paa denne Maade, men de Beløb, som der kræves, afskrække mig i og for sig ikke. Selv Broen over Lille Bælt, som ærede Medlemmer fandt var en alt for stor Historie, er efter min Mening i og for sig finansielt set ikke nogen vanskelig Sag, og det er et Spørgsmaal, om det ikke vil blive dyrere, hvis der ikke gøres noget, men vi blive ved at køre og køre, til vi ere kørte helt fast og næsten ikke kunne komme frem. Der blev bl. a. ogsaa foret slaet dobbelt Spor fra Skanderborg til Randers. Jeg tør ikke tilraade Tinget lige paa en Studs at bevilge det uden nøjere at gøre sig bekendt med det, men jeg vil dog sige, at før eller senere maa der gøres noget, navnlig paa denne Strækning. Der er flere af Stationerne der, som er næsten helt ubrugelige, og som slet ikke kunne tilfredsstille de Krav, som maa stilles. Jeg ved, at Jærnbanebestyrelsen og Ministeren ere klare over, at det ikke kan gaa, og jeg antager ogsaa, at maaske allerede i denne Samling vil der fra Indenrigsministeriets Side komme Forslag om Forbedring paa disse Pladser.

Det er særlig et enkelt Forhold, jeg skal drage frem, og med Hensyn til hvilket det er indrømmet baade af Jærnbanebestyrelsen og den højtærede Minister, at det er paatrængende nødvendigt at faa noget gjort der, og det er Forholdet ved Hadsten Station. Her trænges der først og fremmest til Forbedring, idet Udvikling